

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudkyň Olgy Stránské a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci **žalobce: Z. S.**, bytem Č. Š., zastoupeného JUDr. Petrou Olmrovou Nykodýmovou, Ph. D., advokátkou se sídlem 17. listopadu 230/19, 251 01 Říčany, **proti žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) V. R.**, bytem N. V., P., zastoupený JUDr. Jiřím Vrbou, bytem Havanská 2812, Tábor, **2) J. H.**, M. T., P., **3) A. S.**, bytem L., T., a **4) Povodí Vltavy, státní podnik**, sídlem Holečkova 8, Praha 5, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. SZ_093900/2013/KUSK/2, čj. 093900/2013/KUSK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo na základě odvolání žalobce a dalších osob zčásti změněno rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora, odboru životního prostředí (dále též „vodoprávní úřad“) ze dne 21. 5. 2013, sp. zn. 056003/2012/ZPR/TIS/35, čj.013582/2013/ZPR/TIS/03, jímž bylo osobě zúčastněné na řízení 1) uděleno povolení k nakládání s povrchovými vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 a bod 5 zákona

č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „vodní zákon“), společně s navazujícím stavebním povolením ke stavbě vodního díla podle § 15 vodního zákona ve vztahu ke § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Udělené povolení k nakládání s vodami opravňovalo osobu zúčastněnou 1) k převádění vod z toku řeky Sázavy v množství max. $16,4 \text{ m}^3 \text{ s}^{-1}$ přírodním kanálem dlouhým cca 140 metrů k místu využití na malé vodní elektrárně na nacházející se na pozemcích parc. č., a v k. ú. Rataje nad Sázavou, návratu těchto vod odpadním kanálem délky cca 30 metrů zpět do řeky [§ 8 odst. 1 písm. a) bod 5 vodního zákona] a současně k využívání energetického potenciálu těchto vod v místě pozemku parc. č. v k. ú. Rataje nad Sázavou [§ 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona]. Samostatnými výroky pak byly stanoveny podmínky pro uvedená nakládání spočívající v povinnosti zajistit minimální zůstatkový průtok, kontrolovat jeho hodnoty a předkládat výsledky těchto kontrol vodoprávnímu úřadu. Udělené stavební povolení dále opravňovalo osobu zúčastněnou 1) k provedení stavby vodního díla malé vodní elektrárny K. na pozemcích parc. č. , st. p. v k. ú. Rataje nad Sázavou (dále též „MVE K.“), k němuž byly samostatnými výroky stanoveny podmínky pro provedení stavby (§ 115 odst. 1 stavebního zákona). Žalovaný rozhodnutí vodoprávního úřadu změnil pouze tak, že z jeho výroku III., který stanovil dobu povoleného nakládání s vodami na dobu 30 let od nabytí právní moci nebo do pravomocného rozhodnutí o odstranění nepovolené úpravy jezu, vypustil eventualitu o odstranění pravomocného rozhodnutí a ponechal pouze údaj o trvání 30 let od nabytí právní moci; věcně však rozhodnutí vodoprávního úřadu potvrdil.

Žalobce v žalobě předestřel, že v řízení před správními orgány nebyly dostatečně vypořádány jeho námitky, ve kterých upozorňoval na porušení spádových poměrů vodním dílem „Jez Rataje nad Sázavou I.“, který vlastní (dále též jen „jez žalobce“), a státem vlastněným a osobou zúčastněnou 4) obhospodařovaným vodním dílem „Jez Rataje nad Sázavou II – K.“ (dále též jen „jez K.“). Tento problém dle žalobce nastal v důsledku stavebních úprav, o nichž se v současnosti vede řízení o jejich odstranění, neboť povolení k nim byla zrušena. Žalobce má za to, že těmito úpravami došlo k zúžení propusti v koruně jezu K. a zřejmě i k navýšení přelivové hrany jezu, čímž byla porušena práva k žalobcovu jezu a k jeho Malé vodní elektrárně Rataje nad Sázavou (dále též jen „MVE žalobce“) založená rozhodnutím z roku 1963. Neoprávněný zásah do svého jezu a své MVE žalobce dovozuje ze studie vydané v roce 1999 společností Vodní dílo – technickobezpečnostní dohled, a. s., která je součástí správního spisu a ze které má být patrný rozdíl v hodnotách spádů průtoků mezi lety 1963 a 1997. Tím je prokázáno, že stavebními úpravami v letech 1995 – 1996 skutečně dochází k ovlivnění provozu MVE žalobce. Reálný úbytek spádu je ověřitelný rovněž ze záznamů vedených od roku 1963 nejprve bývalými provozovateli a později žalobcem. Další negativní ovlivnění vodních děl žalobce v důsledku vzednutí hladiny na Jezu K. je rovněž patrné z běžného pozorování vodních kašen MVE žalobce, které v době před opravou jezu K. v roce 1996 bylo možno odvodnit pomocí klápkových uzávěrů, jejichž výpustě jsou však v současnosti beznadějně zatopeny spodní vodou, stejně jako zpevňovací koncová deska jezu a práh jalové propusti. To značně prodražuje opravy žalobcova jezu a přilehlých objektů, a to vše jako důsledek právě snížení spádu po nepovolené opravě v letech 1996-1997. Ke všem shora tvrzeným skutečnostem žalobce uváděl údaje s konkrétními číselnými hodnotami.

Žalobce dále podrobně popsal, co považuje za příčinu nežádoucího stavu na jezu K. . Vysvětlil, že na místě současného jezu K. stál dříve vodní mlýn, avšak po znárodnění byl tento mlýn odstaven z provozu a od roku 1963 zde byla budována propust kompenzující neprůchodnost mlýna, což lze doložit spisovou dokumentací vedenou někdejšími Okresním národním výborem v Kutné Hoře. Tato skutečnost však nebyla při provádění nepovolených

stavebních úprav jezu K. respektována, čímž došlo k zúžení propusti mající za následek ohrožení rentability provozu žalobcova jezu a jeho MVE. Během zaměření koruny jezu K. v roce 1997 pak bylo zjištěno, že přelivná hrana jezu přesahuje kótu stanovenou Zemským úřadem v Praze dne 5. 3. 1941 a potvrzenou rozhodnutími vodoprávních úřadů z pozdějších let. Ke všem tvrzením týkajícím se zúžení propusti i navýšení koruny jezu uvedl žalobce v žalobě podrobně konkrétní číselné hodnoty. Na základě údajů z listinných podkladů předložených v průběhu řízení žalobce považuje za nanejvýš pravděpodobné, že k navýšení kóty přelivné hrany jezu K. došlo právě v souvislosti s jeho opravami v letech 1995 až 1996, které byly provedeny bez řádného stavebního povolení, a to pravděpodobně na přání tehdejšího zájemce o výstavbu MVE K. s tím, že si toho nikdo nevšimne. V souvislosti s tím žalobce znovu připomněl, že během oprav turbíny jeho MVE v letech 1994-1996 byla její kašna ještě vypustitelná. S argumentací popisující příčiny nežádoucího stavu se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal tvrzením, že v době kolem roku 1941 byla na krátký čas změněna příslušná technická norma týkající se výšky koruny jezu, poté došlo k přechodu na několik dalších výškových systémů až k dnešnímu systému Balt, a proto nelze jednoznačně určit, zda k navýšení došlo chybou při zaměřování nebo při přepočtu z jednotlivých výškových systémů. Takovýmto odůvodněním však žalovaný dle názoru žalobce uvádí nové skutkové okolnosti, které do té doby nebyly předmětem dokazování, čímž byla účastníkům řízení odebrána možnost na tyto nové skutečnosti reagovat. Argumentace žalovaného k rozdílu výškových kvót je navíc postavena jako domněnka, což je dle žalobce zcela účelové a nepřijatelné a vede to k pochybnostem o nezaujatosti k posuzování jeho námitek.

Žalobce rovněž nesouhlasil s argumentací žalovaného, že povolením MVE K. nastane stav existující v době, kdy byl na místě jezu K. provozován mlýn. Současný stav jezu K. totiž navzdory tvrzení vodoprávního úřadu svými technickými parametry stavu někdejšího mlýna neodpovídá, což žalobce namítal již ve svém odvolání, avšak žalovaný k této námitce nepřihlédl. Žalobce se tak cítí být postupem správních orgánů poškozován, neboť napadeným rozhodnutím se legalizuje zjevně protiprávní stav související s úpravami jezu K.. Žalobce přitom nepochybně, že předmětem řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí není řešení dodatečného povolení úprav na jezu K., považuje však za nepřijatelné, aby za základ rozhodnutí správního orgánu byl brán stav, který je evidentně protiprávní. Odkazuje-li žalovaný na závěry studie Ing. J. T., pak zcela opomíjí žalobcem uplatněné námitky proti projektovým výpočtům. Dle žalobce totiž tato studie vychází ze stávajícího stavebního stavu jezu K., který je zjevně protiprávní, a proto je její vypovídací hodnota nulová a k vyvrácení jeho námitek nedostačující.

V doplnění žaloby pak předložil žalobce na podporu své argumentace znalecký posudek č. 169-18/2013 ze dne 21. 10. 2013 vypracovaný Ing. J. R.. Tímto posudkem má být prokázáno, že k rozdílu v zaměření koruny jezu K. nemohlo dojít v důsledku převádění z jednoho výškového systému na jiný, jak tvrdí žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně zdůraznil, že v dané věci šlo o povolení k nakládání s vodami a stavební povolení na stavbu MVE, napadené rozhodnutí se naopak nevztahuje na stavbu jezu ani ji neřeší. K žalobní námitce týkající se navýšení přelivné hrany jezu uvedl, že žalobce toto tvrzení dostatečně neprokázal. V návaznosti na to podal podrobná vysvětlení k jednotlivým listinám, které žalobce předložil, a porovnáním konkrétních údajů a naměřených hodnot dospěl k závěru, že měření z roku 1940 se shodují s měřeními současnými, zároveň upozornil na rozdíl mezi výškou průměrnou (na kterou odkazuje žalobce) a výškou skutečnou, jejíž hodnota může být kolísavá. K problematice změny výškových systémů Jadran-Balt žalobce uvedl, že geodetický referenční systém je jakožto součást právního systému skutečností všeobecně známou a není

předmětem dokazování. Žalovaný dále popsal historický vývoj tohoto systému a s odkazem na závěry svého rozhodnutí zdůraznil, že žalobcem uváděný rozdíl může být způsoben chybou v převodu z jednoho výškového systému na druhý, ale i chybou samotného měření. Pro srovnání poukázal na odchylky v zaměřování katastrálních map. Žalovaný rovněž upozornil, že MVE povolená napadeným rozhodnutím byla umístěna na základě územního rozhodnutí ze dne 9. 8. 2012, čj. O2PaSÚ/2099/2012/bo, které již nabylo právní moci, přičemž s ohledem na § 114 stavebního zákona již nelze v navazujícím stavebním řízení přihlížet k námitkám, které mohly být uplatněny v územním řízení. V dané věci tak žalobce mohl uplatňovat pouze námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby, nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud by jimi bylo dotčeno některé z jeho věcných práv. V souvislosti s tím žalovaný upozornil na bod 19. projektové dokumentace, podle níž si je investor vědom, že může dojít ke změně spádu na hraně jezu, a tím i ke změně podmínek na jezu K. a podmínek provozu MVE.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na podané žalobě. Ke znaleckému posudku Ing. J. R. doplnil, že nejde o důkaz přinášející něco nového mimo proběhlé vodoprávní řízení, ale o důkaz potvrzující správnost jím uváděných skutkových okolností a důkazů předložených v průběhu řízení. Opětovně zdůraznil, že v rozhodnutí povolujícím MVE se z hlediska nakládání s vodami vychází ze stavu vodní hladiny, jaký je v současné době v nadjezí jezu K., a proto toto povolení souvisí s řízením o odstranění nepovolené opravy na jezu K. provedené v letech 1995-1996, přičemž žalovaný ve svém rozhodnutí zcela přehlíží, že je zde jiná situace a že technické parametry jezu K. se neshodují s technickými parametry v době vzniku MVE provozované žalobcem. Napadeným rozhodnutím se tudíž zcela nepřipustně legalizuje současný protiprávní stav. Související odstranění stavby bylo zahájeno z podnětu žalobce a řeší se již dvacet let, proto také žalobce žádal, aby bylo nejprve rozhodnuto o jeho návrhu na odstranění stavby, a teprve pak aby bylo rozhodnuto o žádosti osoby zúčastněné 1) o povolení MVE. K argumentaci žalovaného týkající se koncentrace námitek stavebního řízení žalobce doplnil, že jeho obrana směřuje pouze proti části týkající se nakládání s vodami. Tvrzení, že žalobce v řízení nepředložil žádné důkazy, žalovaný sám popřel tím, že důkazy žalobce vyřadil.

Osoba zúčastněná 1), provozovatel MVE K., ve svém vyjádření k žalobě upozornila na to, že žalobce svou argumentaci staví na skutečnosti, že v době vodoprávního řízení o povolení MVE K. paralelně probíhalo řízení o odstranění nepovolených stavebních úprav na jezu K. vlastněného státem. Dle osoby zúčastněné zde však není žádný věcný ani právní vztah mezi oběma zmiňovanými řízeními, ostatně zde nepřipadá v úvahu ani překážka litispendence. Důkazy předložené žalobcem shledala osoba zúčastněná ve vztahu k dané věci za zcela irelevantní a citovala část napadeného rozhodnutí uvádějící, že v případě odstranění nepovolené stavby jezu K. by stavebník nemohl nakládat s vodami v maximálním povoleném rozsahu. Poukázala též na § 11 odst. 2 vodního zákona, podle něhož vodoprávnímu úřadu, správci toku ani vlastníku vodního díla nevzniká odpovědnost náhrady oprávněným za nemožnost nakládat s vodami v maximálním povoleném množství. Osoba zúčastněná dále citovala část dokumentace Ing. T. uvádějící, že uvedením MVE do provozu dojde ke snížení hladiny v nadjezí, jejíž množství odpovídá energii vyrobené elektrárnou o stejné hltnosti jako MVE žalobce a s účinností 75%, jde tedy o vyšší energetický zisk než při maximálním rozšíření vorové propusti, což je ale v zásadním rozporu s tvrzením žalobce, že bude napadeným rozhodnutím poškozen. Osoba zúčastněná se rovněž neztotožnila s námitkami žalobce proti správnosti dokumentace Ing. T., kterou naopak shledala objektivní a pro žalobce více pozitivní. Za irelevantní považovala rovněž žalobní námitky týkající se kóty koruny jezu K., neboť žalobce nejenže neprokázal navýšení jezové koruny, ale ani neuvedl žádnou souvislost mezi tímto navýšením a řízením o povolení k nakládání s vodami. K vyjádření

žalovaného pak připojila osoba zúčastněná 1) repliku, ve které vyslovila nesouhlas s argumentací týkající se koncentrace námitek stavebního řízení, neboť dle osoby zúčastněné byl žalobce účastníkem pouze řízení o nakládání s vodami dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Se žalovaným však souhlasila v tom, že zde skutečně není dána spojitost mezi napadeným rozhodnutím a nepovolenou stavbou opravy jezu, a podpořila návrh na zamítnutí žaloby.

Osoba zúčastněná na řízení 2) připojila k věci několik obsáhlých vyjádření. Z nich vyplývá, že se stavbou MVE K. nesouhlasí, a to zejména s ohledem na to, že se vodoprávní úřad nedostatečně vypořádal se skutečností, která je zcela klíčová, a to že z porovnání kót v koruně jezu K. a jezu L. vyplývá, že v lokalitě K. lze dosáhnout hrubého spádu pouze 1,38 metrů. Dle osoby zúčastněné správní orgány pouze formálně porovnávaly předložené podklady, aniž by dostatečně zjišťovaly skutečný stav. V souvislosti s tím osoba zúčastněná upozornila na rozsáhlá pochybení a opakovaná porušování povinností jednotlivých úředních osob. K podpoře svých námitek připojila kopie svých četných podání učiněných vůči správním orgánům, kopie odpovědí na tato podání a kopie rozhodnutí učiněných v jednotlivých řízeních. Osoba zúčastněná si ve svých vyjádřeních rovněž opakovaně kladla otázku, komu je postup správních orgánů prospěšný, a vyslovila úvahu, že investor MVE K. se snaží získat jez v L. a zlepšit tak spádové poměry v lokalitě K.. Z uvedených důvodů podpořila zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení 3) zaslala soudu svá podání učiněná v rámci řízení o umístění stavby MVE K. spolu s rozhodnutími a sděleními správních orgánů vydanými v tomto územním řízení. Ve svém vyjádření pak upozornila na to, že stavba MVE K. je realizována v rozporu s územním plánem, na což žádný ze správních orgánů nebral zřetel, k tomu upozornila zejména na problematické závěry sdělení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 27. 11. 2013. Proto žádala soud, aby vyřešil též otázku souladu MVE K. s územním plánem městyse Rataje nad Sázavou.

Osoba zúčastněná na řízení 4) ve svém vyjádření předestřela, že jakožto státní podnik má právo hospodařit s majetkem státu na pozemcích parc. č. st. v k. ú. Ledečko a parc. č. st. a v k. ú. Rataje nad Sázavou, na kterých se nachází jez K.. Připustila, že nakládáním s vodami na MVE K. povolené osobě zúčastněné 1) rozhodnutím vodoprávního úřadu ve spojitosti s žalobou napadeným rozhodnutím bude ovlivněna úroveň hladiny ve vodním toku nad jezem K., neboť nastane pokles hladiny a zmenšení přepadu přes jez K. oddělením části průtoku do MVE K., ovšem při současném dodržení stanoveného maximálního zůstatkového průtoku na jezu K.. Takto povolené nakládání ovlivní provoz MZE žalobce pozitivně, neboť bude moci vyprodukovat větší množství energie než dosud, což osvědčuje dokumentace Ing. T.. Osoba zúčastněná rovněž připomněla, že žalobní námitky se z velké části netýkají napadeného rozhodnutí, nýbrž směřují proti dodatečnému povolení stavby opravy jezu K., zahájeného právě na žádost osoby zúčastněné 4), přičemž toto řízení stále probíhá a žalobce má možnost uplatňovat svá práva v tomto řízení. Osoba zúčastněná dále nepovažovala za dostatečně prokázané tvrzení žalobce, že MVE K. nebude moci využívat maximální povolené množství v případě nařízení odstranění stavby. Vodní elektrárny na vodních tocích standardně mívají povolení k nakládání s vodami v množství podstatně vyšším než je průměrný průtok vodního toku v daném profilu, využití povoleného množství povrchových vod pak odpovídá okamžitým průtokům v řece a provoz je limitován dodržením předepsané hladiny. Obdobně je tomu i u MVE K.. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového

a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyslovili nesouhlas s takovým projednáním věci.

Jak plyne ze shora reprodukováných podání účastníků a osob zúčastněných na řízení i ze správního spisu, spor v projednávané věci souvisí s provozem následujících vodních děl na řece Sázavě: MVE K. ve vlastnictví osoby zúčastněné 1), jejíž povolení (nakládání s vodami a stavební povolení) bylo předmětem žalobou napadeného rozhodnutí. Dále jezu K. ve vlastnictví státu, jehož provoz zajišťuje osoba zúčastněná 4). Dále jezu Rataje nad Sázavou ve vlastnictví žalobce a současně též MVE Rataje nad Sázavou ve vlastnictví žalobce.

Ze situačních výkresů založených ve spise (i z evidence katastru nemovitostí) vyplývá, že vodní díla vlastněná žalobcem jsou z pohledu zbývajících dvou vodních děl situována výše po proudu řeky. Přibližně v kilometrové vzdálenosti od jezu a MVE žalobce ve směru dále po proudu se nachází jez K. přehrazující tok Sázavy umístěný napříč toku řeky, jehož část umístěná blíže levému břehu zasahuje do k. ú. Ledečko, zatímco část umístěná blíže ke středu toku a k pravému břehu zasahuje do k. ú. Rataje nad Sázavou. Náhon ústící z tohoto jezu je veden podél pravého břehu přes pozemky osoby zúčastněné 1), na nichž je též umístěna MVE K.. Jak přitom plyne ze shodných vyjádření účastníků řízení i osob zúčastněných, lze vyjít z toho, že v letech 1996 – 1997 byly na jezu K. provedeny stavební úpravy, o nichž se vedlo řízení o odstranění a následně řízení o dodatečném povolení, které v době podání žaloby nebylo ještě pravomocně ukončeno.

Jak soud dále zjistil ze správního spisu, titul k umístění stavby MVE K. získala osoba zúčastněná na základě územního rozhodnutí Městského úřadu Uhlířské Janovice ze dne 9. 8. 2012, čj. OŽPaSÚ/2099/2012 bo, které následně žalovaný potvrdil rozhodnutím ze dne 7. 9. 2012, čj. 132390/2012/KUSK. O navazující stavební povolení spolu s povolením k využívání energetického potenciálu povrchových vod osoba zúčastněná 1) poprvé požádala návrhem ze dne 2. 11. 2012, podkladem této žádosti byla též dokumentace stavby vypracovaná v červnu 2012 projektanty Ing. I. F. a Ing. J. T.. Již v průběhu tohoto řízení uplatňovali své námitky žalobce a osoby zúčastněné 2) a 3), jakož i další subjekty. Vodoprávní úřad nicméně žádosti vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 21. 12. 2012, čj. 056003/2012/ZPR/TIS, vydal osobě zúčastněné 1) povolení k nakládání s vodami a stavební povolení. Na základě odvolání však žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2013, čj. 019170/KUSK/OŽP-Bab, rozhodnutí vodoprávního úřadu zrušil, a to pro neurčitost ve specifikaci povolované stavby, nedoložení souhlasu obecního stavebního úřadu, a i z důvodu, že povolení k využívání energetického potenciálu povrchových vod v daném případě nepostačuje samostatně a lze je udělit leda společně s jiným nakládáním s vodami. Po vrácení věci vodoprávnímu úřadu k novému projednání podala osoba zúčastněná 1) dne 18. 3. 2013 doplňující žádost, ve které požádala též o související nakládání s vodami za účelem převodu části průtoku v maximálním množství $16,4 \text{ m}^3 \text{ s}^{-1}$ z řeky náhonem přes MVE zpět do toku. Vodoprávní úřad poté řízení o obou žádostech spojil a projednával je společně. V průběhu řízení opět uplatňovali své námitky také žalobce a osoby zúčastněné 2) a 3). Těžištěm námitek žalobce byl problém spádových poměrů mezi státem vlastněným jezem K. a žalobcovou MVE Rataje nad Sázavou, jenž měl být důsledkem nepovolených stavebních úprav na uvedeném jezu, což žalobce podpořil studií z prosince 1999 vypracovanou společností Vodní díla – technickobezpečnostní dohled, a. s., označenou jako „*posudek vlivu šířky vorové propusti na úroveň hladiny nad jezem*“ zabývající se vyhodnocením vlivu šířky otevřené vorové propusti jezu K. na úroveň hladiny nad jezem a spádovými poměry MVE žalobce v rozsahu vodních průtoků, které MVE využívá. Dále své námitky opřel o závěry rozhodnutí

Zemského úřadu v Praze ze dne 5. 3. 1941, zápis z Vodní knihy z roku 1943, koncept rozhodnutí Okresního národního výboru Kutná Hora ze dne 4. 2. 1963, rozhodnutí Okresního úřadu Kutná Hora ze dne 7. 5. 1996 a blíže neupřesněnou písemnost ze dne 15. 12. 1999 popisující stavebnětechnický vývoj jezu K. v letech 1900-1996. Osoba zúčastněná 2) upozorňovala především na problémy související s nezohledněním rozdílu spádu jezu K. a MVE v lokalitě Leděčko; osoba zúčastněná 3) brojila proti nesouladu stavby MVE K. s územním plánem městyse Rataje nad Sázavou. Vodoprávní úřad rozhodl ve věci rozhodnutím ze dne 21. 5. 2013, čj.013582/2013/ZPR/TIS/03, jímž osobě zúčastněné 1) udělil jednak povolení k nakládání s vodami spočívajícím v převádění povrchových vod do náhonu MVE a zpět do toku a v souvisejícím využívání energetického potenciálu těchto vod, a jednak povolení k provedení samotné stavby MVE. Námitky vznesené žalobcem vodoprávní úřad ve svém rozhodnutí zamítl mj. s tím, že sice při projednávání povolení k nakládání s vodami MVE K. vycházel ze stávajícího stavu jezu K., ale s vědomím budoucí kompenzace spádových poměrů mezi jezem K., jezem žalobce a jeho MVE. Dne 3. 6. 2013 podal žalobce proti rozhodnutí vodoprávního úřadu odvolání, v němž uplatnil v zásadě totožné argumenty jako v průběhu prvoinstančního řízení, přičemž měl za to, že vodoprávní úřad se s jeho námitkami dostatečně nevypořádal. Samostatná odvolání podaly též osoby zúčastněné 2) a 3), jakož i další účastníci vodoprávního řízení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 8. 2013, čj. 093900/2013/KUSK, jež je napadeno projednávanou žalobou, odvoláními napadené rozhodnutí částečně změnil, a to tak, že dobu povoleného nakládání s vodami stanovenou původně na 30 let od nabytí právní moci, popř. do pravomocného rozhodnutí o odstranění nepovolené úpravy jezu, upravil tak, že ponechal pouze údaj o době trvání 30 let, zatímco údaj o eventuálním pravomocném ukončení řízení o odstranění jezu vypustil. Mimo tuto změnu však rozhodnutí vodoprávního úřadu věcně potvrdil.

S ohledem na rozsah vyjádření účastníků a zejména některých osob zúčastněných na řízení považuje soud za vhodné nejprve vyjasnit, co je předmětem soudního přezkumu v projednávané věci. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo (ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím vodoprávního úřadu) osobě zúčastněné 1) uděleno povolení nakládat s vodami vykonávané užíváním vodního díla současně se stavebním povolením na toto vodní dílo. Výše uvedené je nutno zdůraznit především s ohledem na argumentaci osob zúčastněných 2) a 3), které se nevztahují k žádnému ze žalobcem uplatněných žalobních bodů. Soud proto ani nemohl přihlížet k požadavku osoby zúčastněné 3) na vyřešení souladu stavby s územním plánem, neboť tato problematika nejenže vůbec nebyla zmiňována v žalobě, ale navíc umístění stavby MVE K. bylo předmětem zcela jiného rozhodnutí. Podobně je tomu i v případě námitky osoby zúčastněné 2), které sice směřují do problematiky nakládání s vodami, ale v zásadě jen ve vztahu vlivu jezu K. na provoz MVE Leděčko, zatímco předmětem žaloby je vliv jezu K. na provoz vodních děl žalobce v Ratajích. Ačkoliv osoby zúčastněné na řízení mají právo předkládat soudu svá vlastní vyjádření (§ 34 odst. 3 s. ř. s.), není možné, aby rozšířily předmět řízení o neuplatněné žalobní body.

Určující pro posouzení projednávané žaloby je především to, že vznesené námitky jsou namířeny proti jinému objektu, než který byl povolen napadeným rozhodnutím. Jinak řečeno, nedopadají na předmět, jímž by byl soud oprávněn zabývat se v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí. Žalobce totiž zjevně poukazuje na souvislost mezi nepovolenými opravami jezu K. a ovlivněním provozu svých vodních děl v Ratajích, zejména své MVE, což dokládá četnými důkazy. Jak však důvodně ve svých vyjádřeních upozorňovali žalovaný i osoby zúčastněné 1) a 4), předmětem napadeného rozhodnutí ale nebyl jez K., nýbrž MVE K., tedy objekt odlišný. Krajský soud v Praze zdůrazňuje, že nemá nejmenších pochyb o tom, že vodní díla jez K. a MVE K. spolu bezesporu provozně i technicky souvisí. Napadeným rozhodnutím (resp. rozhodnutím vodoprávního úřadu) povolené nakládání s vodami pro MVE

K. totiž předpokládá využití potenciální energie vody vedené náhonem z jezu K., jak plyne především z mapových příloh dokumentace stavby založené ve spise. Nelze proto zcela vyloučit, že nakládání s vodami povolené pro MVE K. je způsobilé ovlivnit fungování přilehlého jezu K., zejména vzednutí hladiny nad tímto jezem, což se v konečném důsledku může projevit i na stavu hladiny v jiných místech toku. Možnou spojitost mezi nakládáním s vodami povoleným pro MVE K. a ovlivněním provozu žalobcovy MVE nelze vyloučit, přičemž žalobce poukazuje na negativní ovlivnění svých vodních děl v důsledku vzednutí hladiny na jezu K.. Dostatečně však netvrdí ani nevysvětluje konkrétní příčinnou souvislost mezi tímto vzednutím a nakládáním s vodami povoleným pro MVE K.. Jediný bod, kde žalobce naznačil určitou souvislost s MVE K., je část žaloby popisující, že povolení k nakládání s vodami pro MVE K. vychází ze stavu vodní hladiny v nadjezí jezu K., z čehož žalobce dovozuje spojitost MVE K. a nepovolených oprav na jezu K.. Má tedy za to, že napadené rozhodnutí vychází z protiprávního stavu. Žalobce tedy zjevně vychází z toho, že stavební úpravy jezu K. byly nepovolené, a jelikož po provedení těchto úprav došlo k navýšení hladiny v nadjezí, je podle něj zcela nepřipustné, aby údaje technických podkladů správního rozhodnutí vycházely z výšky této navýšené hladiny. S touto argumentací však soud nemůže souhlasit.

Ve vztahu k výše uvedenému je nutno zdůraznit, že stěžejní podklad napadeného rozhodnutí (i rozhodnutí vodoprávního úřadu), který určitým způsobem vychází ze stavu hladiny sousedního jezu K., je dokumentace stavby MVE K. vyhotovená v červnu 2012 projektanty Ing. I. F. a Ing. J. T., jejíž průvodní zpráva skutečně odkazuje na stav hladiny v nadjezí, jak líčí žalobce. Dle soudu je však podstatné, že se jedná o dokument nikoli povahy právní, nýbrž povahy technické, při jehož vyhotovování je stěžejní především faktický stav posuzovaných objektů. Věcná správnost dokumentace stavby totiž spočívá primárně v přesnosti provedených měření vyjádřených konkrétními fyzikálními veličinami, naopak z právního hlediska lze dokumentaci stavby hodnotit nejvýše potud, zda obsahuje všechny náležitosti stanovené zákonem a jeho prováděcími předpisy. Proto pokud projektant vyhotovující dokumentaci vyjde při zaměřování z hodnoty vyjadřující fyzický stav určitého objektu, který se posléze ukáže jako úředně neschválený, nemusí to ještě nutně znamenat, že dokumentace je jako celek chybná a nepoužitelná. Správní rozhodnutí, jemuž taková dokumentace sloužila jako podklad, tudíž nemusí nutně trpět vadou spočívající v nedostatku zákonem vyžadovaných podkladů. Z tohoto důvodu soud nemůže přisvědčit argumentu žalobce, že by vypovídací hodnota „*studie Ing. T.*“ (tj. dokumentace stavby MVE K.) byla nulová. Tento závěr je přitom z hlediska projednávaného sporu poměrně zásadní, neboť jiný argument týkající se dokumentace stavby MVE K., než že vychází ze stávajícího protiprávního (úředně neschváleného) stavu na jezu K., žalobce v žalobě ani ve správním řízení nevznesl. Těžiště jeho ostatních námitek naopak spočívalo hlavně v prokázání příčinné souvislosti mezi opravami jezu K. v devadesátých letech a změnami v hodnotách výše hladiny v nadjezí. I kdyby soud vyšel z úvahy, že nepovolené opravy jezu skutečně zapříčinily nárůst hladiny na přelivné hraně jezu K. přes výškovou kótu stanovenou ve čtyřicátých letech, tak to samo o sobě nenasvědčuje tomu, že by výsledky fyzikálních měření provedených projektantem pro účely vypracování dokumentace stavby MVE K. byly chybné a že by předmětná dokumentace nemohla být použitelná jako podklad pro vydání rozhodnutí. Jestliže je na dokumentaci stavby MVE K. nahlíženo jako na použitelný podklad, pak ale nelze přehlédnout to, co v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmiňoval žalovaný a na co ve svých vyjádřeních poukazovaly též osoby zúčastněné 1) a 4), a sice že výsledky této dokumentace hovoří o tom, že uvedením MVE K. do provozu dojde k poklesu hladiny v nadjezí a zmenšení přepadu přes jez K.. To je však paradoxně přesný opak toho, co žalobci vadí, tj. navyšování hladiny přes korunu přelivu. Proto pokud žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na shora zmiňovaný výsledek této dokumentace a na základě toho učinil závěr o nikoli

negativním vlivu na výkon žalobcovy MVE, pak to lze ve vztahu k vypořádání odvolací námitky žalobce týkající se vlivu provozu MVE K. na provoz žalobcových vodních děl považovat za zcela dostačující. V tomto směru soud tedy nemohl příslušné žalobní námitce přisvědčit.

Soud rovněž nemůže souhlasit se žalobcem v tom, že povolení MVE K. bude mít za následek legalizaci nepovolených stavebních úprav jezu K., nebo přesněji řečeno nemožnost nechat tyto nepovolené stavební úpravy odstranit. Ze spisové dokumentace nevyplývá, že by na napadeném rozhodnutí jakkoliv závisel výsledek řízení o dodatečném povolení uvedené stavby, které tehdy paralelně probíhalo. Možnost, že opravy jezu K. nakonec povoleny nebudou a dojde k jejich odstranění, ostatně žalovaný ani vodoprávní úřad ve svých rozhodnutích nijak nevyloučili. Vodoprávní úřad tuto skutečnost promítl přímo do výroku, kdy dobu trvání nakládání s vodami stanovil alternativně na 30 let nebo do doby pravomocného rozhodnutí o odstranění nepovolených úprav jezu. Jinými slovy zde bylo výslovně zakotveno, že v případě odstranění stavebních úprav jezu povolené nakládání s vodami zanikne. Žalovaný tento výrok pozměnil v tom smyslu, že alternativu o trvání do doby případného pravomocného odstranění stavebních úprav jezu vypustil, přesto však možnost eventuálního odstranění úprav jezu připustil a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil, že v případě odstranění stavebních úprav na jezu pouze osoba zúčastněná 1) nebude moci naplno využít rozsah povoleného nakládání s vodami, neboť možnost využít maximální rozsah povoleného využití není garantována. Žalovaný tak jinými slovy říká, že i kdyby případné odstranění úprav na jezu fakticky znemožnilo reálné využití povrchových vod z vodního toku, tak není důvod, aby současně s tím došlo k zániku samotného oprávnění. Soud považuje tuto úvahu žalovaného za zcela logickou a související změnu části výroku prvoinstančního rozhodnutí za správnou. Ve vztahu k žalobním námitkám je však podstatné, že správní orgány s možností eventuálního odstranění nepovolených úprav jezu K. počítaly i navzdory povolení MVE K.. Proto rozhodně nelze přijmout závěr, že by žalobou napadené rozhodnutí představovalo právní či faktickou překážku možnosti nařídit odstranění stavby.

K otázce správnosti hodnocení stavu výškových kót na přelivné hraně jezu K. a souvisejícího převodu mezi výškovými systémy Jadran-Null-Balt soud znovu podotýká, že jde ryze o problematiku řešenou v rámci samotného jezu K., jež bezprostředně nesouvisí s dotčením vlastnických či jiných práv žalobce v důsledku nakládání s vodami povoleného pro MVE K.. Veškeré hodnocení, které žalovaný ve vztahu k této problematice učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, lze proto ve vztahu k obligatornímu vypořádání námitek směřujících do dotčení práv žalobce (§ 115 vodního zákona ve vztahu k § 27 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu) považovat za učiněné nad rámec. Soud se proto správností tohoto hodnocení podrobněji nezabýval, přesto však považuje za vhodné pro úplnost doplnit, že námitka žalobce o nemožnosti účastníků reagovat na dokazování nových skutkových okolností by v daném případě byla nedůvodná, neboť technické normy vydané v rámci kompetencí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví jsou obecně dostupné, a proto na ně lze nahlížet jako na obecně známé skutečnosti (notoriety), které není třeba v řízení před správním orgánem dokazovat.

Pokud jde o znalecký posudek Ing. R. předložený v rámci doplnění žaloby, pak soud souhlasí s žalobcem potud, že se jedná o důkaz sloužící k upřesnění skutečností projednávaných před správními orgány, tudíž jej nelze vyloučit jen proto, že byl pořízen až po vydání napadeného rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 2 As 114/2015-36). Přesto však nebylo nutno návrhu na provedení tohoto důkazu vyhovět. Jak je totiž výslovně uvedeno v doplnění žaloby, předmětným znaleckým

posudkem má být prokázáno tvrzení, že k rozdílu v zaměření koruny jezu K. nemohlo dojít v důsledku převádění z jednoho výškového systému na jiný. Jak ale bylo podrobněji vysvětleno výše, tato skutečnost není z hlediska přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí relevantní. V zásadě totéž platí i ve vztahu k dalším důkazům navrženým žalobcem již v průběhu vodoprávního řízení (správní rozhodnutí z let 1941-1963, záznam z vodní knihy z roku 1944, studie z roku 1999) prokazujících primárně příčinnou souvislost mezi opravami jezu K. v devadesátých letech a změnami v hodnotách výše hladiny v nadjezí, potažmo vzájemné ovlivňování jezu K. a vodních děl žalobce v Ratajích – nikoliv však vliv na provoz žalobcových vodních děl v důsledku MVE K. povolené žalobou napadeným rozhodnutím.

S ohledem na výše uvedené dospěl Krajský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Závěrem soud zcela nad rámec konstatuje, že shledává-li žalobce stav jezu K. jako omezující či ohrožující pro provoz svých vodních děl v Ratajích, bylo by namíste bránit se spíše přímo proti případnému dodatečnému povolení nepovolených stavebních úprav, případně proti jinému rozhodnutí vydaném v souvislosti s provozem samotného jezu K., popř. danou situaci řešit soukromoprávní cestou se státem či s osobou zúčastněnou 4), nikoliv domáhat se zrušení rozhodnutí souvisejícího s provozem jiného vodního díla.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žádná z osob zúčastněných nemá právo na náhradu řízení, neboť jim soud neuložil v průběhu řízení žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. února 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost: Bc. Pavlína Švejdová